

ת"פ 40406/01/18 - מדינת ישראל נגד מאור חימי, מתיתיהו רון חימי, אברהם חי כהן

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 40406-01-18 מדינת ישראל נ' חימי ואח'

בפני
כבוד השופט אלי אברבנאל
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה

נגד

1. מאור חימי
2. מתיתיהו רון חימי (עציר)
3. אברהם חי כהן

הנאשמים

גזר דין

עיקרי הכרעת הדין

1. ביום 21.11.2018 הורשעו הנאשמים, על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן.

על פי האישום הראשון הורשעו נאשמים 1 ו-2, שהינם אחים, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1)+(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); בעבירה של החזקת סכין מחוץ לחצרים שלא למטרה כשרה - לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; ובעבירה של איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין. נאשם 3, שהינו חברם של נאשמים 1 ו-2, הורשע בגין אישום זה בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 380 בצירוף סעיף 382(א) לחוק העונשין.

על פי האישום השני הורשע נאשם 2 בעבירה של הפרת הוראה חוקית - לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין; ובעבירה של הדחה בעדות - לפי סעיף 246(א) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 28.8.2017 בשיחת טלפון שקיים עם י' (להלן: המתלונן), איים נאשם 2
עמוד 1

במילים חריפות, המפורטות בכתב האישום, לפגוע במתלון ובבני משפחתו.

בכתב האישום נטען כי המתלון מיווד עם א' (להלן: המתלוננת), המיוודת בנוסף עם נ', י' ו-ש'. המתלוננת מתגוררת בשותפות עם א.ב.

לטענת המאשימה, על רקע סכסוך שהתגלע בעקבות חוב של המתלון לנאשם 2 בסך 100 ש"ח, ביום 3.1.2018 התרחש אירוע כלהלן:

"בשעה 22:00 או בסמוך לכך, התקשר נאשם 2 לא' ושאל אותו אם הוא בבית וא' השיב לו שהוא בחתונה. לאחר מכן שאל נאשם 2 את א' אם המתלוננת נמצאת בדירה והאם היא 'מזדיינת עם יד' שלה בתוך הבית'.

כעבור שתיים... הגיעו נאשמים 2 ו-3 לדירה. נאשם 2 דפק על דלת הדירה כשהוא מחזיק בסכין. נאשם 2 שאל את המתלוננת אם המתלון נמצא בדירה. המתלוננת השיבה בשלילה, ביקשה מהם לעזוב את המקום וסגרה את הדלת.

מיד לאחר מכן, ידו הנאשמים 2 ו-3 חפצים שטיבם אינו ידוע במדויק למאשימה ושברו שניים מחלונות הדירה. בסמוך לאחר מכן, התקשרה המתלוננת לא' ושיתפה אותו בהשתלשלות המתוארת. א' שהיה בדרכו לדירה, התקשר לנ' וביקש ממנו לפגוש אותו בדירה.

בדירה ובסביבתה התאספו א', נ', ש' והמתלון, וכן חברים נוספים. בשלב זה, התקשר המתלון לנאשם 2, הזמינו לדירה שבה שבר חלונות, ואמר שהוא ממתין לו.

בהמשך למתואר, הגיעו הנאשמים 1 ו-3 לרחוב, ביחד עם אדם נוסף... השלושה התקדמו לעברו של המתלון תוך שהם מקללים וצועקים. נאשם 1 קילל את המתלון, והמתלון בתגובה הכה באגרופו את נאשם 1 בפניו.

נאשם 1 בתגובה, איים על המתלון באומרו 'הרמת עלי יד אתה מת היום' והתרחק מהמקום... בין הנאשמים והנוכחים ברחוב התפתחה קטטה.

בו בעת, הגיע נאשם 1 תוך שהוא צועק לעברו של המתלון... 'אתה מת היום' ודקר אותו שלוש דקירות באמצעות אולר מתקבע קצר להב מסוג 'לדרמן'. דקירה אחת בבית החזה בצד שמאל ודקירה שניה בבית החזה בצד ימין. המתלון ניסה להגן על גופו באמצעות יד ימין, ואז נאשם 1 דקר אותו דקירה שלישית בזרוע ימין.

נאשם 2 ניגש עם סכין מטבח גדולה בידו. נ' צעק לו לזרוק את הסכין, וביקש שיתקשרו למשטרה, והרים מפתח גלגלים על מנת להגן על עצמו. נ', י', וש' היו בלב האירוע וניסו לחלץ את הסכין מידו של נאשם 2. נ' אחז בידו של נאשם 2 ובשלב מסוים הצליח לחלץ מידו את הסכין, והשליכה לחצר סמוכה. כתוצאה מדקירות אלו נגרמו למתלון שלושה פצעי דקירה. הפצע שנגרם בחזה מצד ימין גרם ל'חזה אויר קטן' ונדרשה החדרת נקז.

במהלך הקטטה, השליך נאשם 3 בקבוקי בירה אשר התנפצו במדרגות היורדות מן הרחוב לעבר הדירה. לאחר הדקירות עזבו הנאשמים את המקום.

בסמוך לאחר מכן התקשר נאשם 2 לא' ושוחח עם המתלוננת, ואיים עליה באומרו שמחר סיבוב שני".

3. על פי האישום השני - שעניינו בנאשם 2 בלבד - ביום 31.5.2018 במסגרת תנאי השחרור שנקבעו לו בתיק זה שוחרר נאשם 2 למעצר בית מלא ב"בית אור אביבה". ביום 14.6.2018 עזב נאשם 2 את מקום מעצר הבית, ונעדר ממנו עד ליום 2.10.18 עת הסגיר עצמו למשטרה.

בתוך כך, ביום 16.6.2018 בשעה 21:55 טלפן נאשם 2 אל המתלוננת. משהודיעה לו המתלוננת כי אין לה סכסוך עמו, השיב לה כי היא מופיעה כעדה בכתב האישום. המתלוננת השיבה כי אמרה למשטרה שראתה אותו אוחז בסכין, ובתגובה לכך אמר לה נאשם 2 "למה את משקרת?" ו"את לא מוכנה למסור עדות אמיתית בבית משפט על מה שהיה". בתגובה לכך השיבה המתלוננת כי "אני מוכנה, אבל אני לא מאמינה שזאת האמת, וזאת האמת שלי, אני יודעת מה ראיתי ומה היה".

4. בהסדר הטיעון נקבע כי המאשימה תעתור להטלת עונש של 50 חודשי מאסר בפועל על נאשם 2 וכן מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן. בעקבות שינוי בהסדר, שבגינו נסוג נאשם 2 מכוונתו לצרף תיק תעבורה שנכלל בהסדר הטיעון, תקנה המאשימה את עמדתה בנוגע לרכיב המאסר בפועל, והעמידה אותו על 44 חודשים. בעניינם של נאשמים 1 ו-3 לא הושגה הסכמה לעונש.

הראיות לעונש

5. המאשימה הגישה ראיות כלהלן:

גיליון הרשעות קודמות של נאשם 1, שממנו עולה כי בין השנים 2007 - 2017 הורשע שש פעמים בגין עבירות סמים, רכוש ואלימות, שבגין נדון שלוש פעמים לעונשי מאסר בפועל; עותק גזר הדין בת"פ (שלום י-ם) 14933-11-14, שבו נדון נאשם 1 ל-20 חודשי מאסר בפועל, וכן למאסר על תנאי בר-הפעלה בתיק זה, של ארבעה חודשים לשלוש שנים בגין עבירות אלימות לרבות איומים; כמו כן הפנתה המאשימה לת"פ (שלום טבריה) 14942-10-16 שבגדרו הוטל על נאשם 1 מאסר על תנאי בר הפעלה בתיק זה, של ארבעה חודשים בגין עבירת איומים.

גיליון הרשעות הקודמות של נאשם 2 (עותק מעודכן מהשניים שהוגשו), שממנו עולה כי נאשם 2 הורשע שש פעמים בגין עבירות סמים, מרמה ואלימות, ונדון בין היתר פעם אחת למאסר קצר; עותק גזר דין בת"פ (שלום בית שמש) 10628-02-15, שבו נדון נאשם 2 למאסר על תנאי בר-הפעלה בתיק זה, של חודשיים למשך שלוש שנים בגין כל עבירת אלימות; עותק גזר דין בת"פ (שלום י-ם) 55065-01-15, שבו נאשם 2 נדון למאסר על תנאי בר-הפעלה בתיק זה של שלושה חודשים למשך שלוש שנים בגין עבירות איומים, תקיפה סתם והחזקת סכין למטרה לא כשרה; וכן ראיות הנוגעות לתיק תעבורה, שהפך בלתי רלוונטי משנסוג נאשם 2 מכוונתו לצרף תיק זה.

כמו כן הוגש תסקיר נפגע עבירה בעניינו של המתלונן, שממנו עולה חומרתה הרבה של הפגיעה הנפשית שנגרמה לו כתוצאה מהאירוע המתואר באישום הראשון. מתסקיר הנפגע עולה כי האירוע השפיע במידה ניכרת על אורח חייו ותפקודו של המתלונן. עורכת התסקיר ציינה כי בעת האירוע המתלונן חש "אימת מוות מוחשית", וכי כתוצאה

מכך הוצף בתחושות של חוסר ישע ופגיעות. עורכת התסקיר התרשמה כי המתלונן צעיר נבון ובעל יכולת להתבוננות פנימית, עסוק בבחינה עצמית של השפעות הפגיעה בו, אך מתקשה להתמודד עם תוצאותיה. מבלי להיכנס לפרטי הממצאים שבתסקיר, יצוין כי תיאור הדברים מעלה כי הפגיעה במתלונן גרמה לו זעזוע רב וכי המתלונן מתקשה לחזור לשגרת יומו.

6. בעניינו של נאשם 1 הוגש ביום 3.2.2019 תסקיר, שממנו עולה כי הינו רווק ואב לשני ילדים בגילאים 5 ו-9 משתי מערכות זוגיות. בעת עריכת התסקיר שהה נאשם 1 בקהילה טיפולית. ברקע המשפחתי שלו - אירוע אונס ורצח של אחותו בת ה-8 בשנת 2006, כשנאשם 1 היה כבן 16 - אירוע טראומטי לכל בני המשפחה, שהותיר בבני המשפחה כאב רב שעמו הם מתקשים להתמודד. בתסקיר, מתוארים תולדותיו של נאשם 1, החל בילדותו ונעוריו, שבהם חווה משברים וחוסר יציבות. שירות המבחן התרשם כי לצד "עמדות מצמצמות ומטשטשות באשר לדפוסי השימוש שלו בסמים", הביע הנאשם רצון לטפל בהתמכרותו לסמים. מדבריו עולה התמכרות עמוקה שלו, כבר מגיל 14, לחומרים ממכרים מסוגים שונים. בגיל 16 עבר ניסיון גמילה בקהילה טיפולית "מלכישוע" - אשר לא עלה יפה; בגיל 17 שולב בטיפול יום לגמילה מסמים; ובגיל 23 שולב בקהילת "רטורנו", שממנה הורחק לאחר אירוע שבו נקט באלימות כלפי מטופל אחר. מדיווח מהקהילה הטיפולית שבה נמצא הנאשם בעת הכנת התסקיר, עולה כי גילה קושי רב להשתלב בקהילה ולקבל את כלליה, וכי עם הזמן חל שיפור הדרגתי בתחום זה. באשר לעבירה שבה הורשע בתיק זה, קיבל נאשם 1 אחריות חלקית, והשליך חלק מהאחריות לאירוע על המתלונן. הנאשם ציין כי בעת האירוע היה תחת השפעת סמים.

שירות המבחן העריך בתסקירו כי נאשם 1 בעל כוחות דלים להתמודדות עם קשייו, קווים אנטי סוציאליים, קשיי יסוד ונטייה להתנהגות אימפולסיבית ואלימה, בפרט כאשר הוא נתון תחת השפעת חומרים ממכרים. להערכת קצין המבחן גורמים אלה מגבירים את הסיכון להישנות מעורבותו בפלילים. מאידך גיסא, בשל השתתפותו של נאשם 1 בתהליך הטיפולי האמור והמוטיבציה המילולית שהוא מגלה להשלים תהליך זה, ביקש שירות המבחן בתסקירו לדחות את המשך הדיון בעניינו למשך שלושה חודשים.

ביום 7.2.2019 הגיש שירות המבחן הודעת עדכון, שבה מסר כי גורמי הטיפול מדווחים על השהיית הטיפול בנאשם 1, מאחר שאינו מצליח להשתלב בעבודה ולהתמיד בה, וכי בשיחת טלפון מסר נאשם 1 כי חש חוסר נוחות לעבור ולהתגורר אצל בוגר המלווה אותו וכן מתקשה למצוא עבודה, ומסר כי ברצונו למצוא תעסוקה בירושלים ולשוב להתגורר בבית הוריו. הנאשם ביטא רצון לסיים את תהליך השיקום, ושירות המבחן התרשם מ"רמה טובה של מוטיבציה להמשך השיקום, ואולם לצד זאת אנו מתרשמים כי קיים סיכון במצב בו ישהה לאורך זמן בבית הוריו", משכך שב שירות המבחן והמליץ על דחיית הדיון למשך שלושה חודשים.

ביום 28.3.2019 הגיש שירות המבחן תסקיר משלים נוסף בעניינו של נאשם 1, ובו מסר כי לא נמצאה מסגרת טיפולית המתאימה לצרכיו, ומשכך ממליץ שירות המבחן לשלב את נאשם 1 במגורים בבית דודו, שבו שהה בעבר כחמש שנים, על מנת שסייע לו להתמודדות עם קשייו ועם הניסיון להיגמל מצריכת סמים, זאת לצד השתתפותו בקבוצות טיפוליות ייעודיות. לצורך כך ביקש שירות המבחן לדחות את מתן גזר הדין בשלושה חודשים. עוד צוין כי בתקופה האחרונה עמד נאשם 1 ארבע פעמים בהצלחה בבדיקות לגילוי שרידי סם.

7. מטעמו של נאשם 2 הוגשה חוות דעת מאת ד"ר ליזה צבי - קרימינולוגית קלינית, שממנה עולה כי נאשם 2 חווה טראומה בשל רצח אחותו, וככל הנראה כתוצאה מכך מאופיין בהתנהגויות אנטי סוציאליות, ושימוש בחומרים ממכרים. לטענתה ניסיונות קודמים של נאשם 2 להשתלב במסגרות גמילה מסמים לא זכו לשיתוף פעולה מצדו. כותבת חוות הדעת ממליצה לשלב את נאשם 2 בטיפול ומציינת כי "ענישה כשלעצמה אינה מפחיתה את הסיכון לרצידיביזם ואף עשויה להגבירו".

נאשם 2 הגיש מכתב בכתב ידו המפרט את קורות חייו, את ילדותו ונעוריו הבלתי יציבים, התמכרותו לאלכוהול וסמים, ואת מעורבותו באירוע נשוא האישום הראשון. לדבריו הוא חש בושה וצער על מעשיו באירוע זה, ולאחרונה הגיע לכלל הכרה כי ברצונו לשנות את אורח חייו, ולשם כך מבקש הוא "הזדמנות נוספת".

כמו כן מטעמו של נאשם 2 הוגש תיעוד מאת בעלי תפקיד בשירות בתי הסוהר, שממנו עולה כי רמת תפקודו במעצרו נאותה.

8. מטעמם של נאשמים 1 ו-2 העידה אימם לימור חימי, אשר תארה את האסון הכבד שפקד את משפחתה בשנת 2006 כאמור לעיל. לטענתה בעקבות זאת חלה התדרדרות בתפקודם של בניה - נאשמים 1 ו-2, והם פנו לשימוש בסמים ואלכוהול. האם מסרה פרטים אודות המשפחה ואודות מצבה הרפואי.

9. בעניינו של נאשם 3 הוריתי על הכנת חוות דעת מאת הממונה על עבודות שירות. ביום 20.2.2019 הודיע הממונה כי נאשם 3 הוזמן לראיון אך לא התייצב, וכי הודעה על כך נשלחה לבא-כוחו.

טיעוני המאשימה

10. בסיכומי טען ב"כ המאשימה כי יש לגנות כל שימוש בנשק קר, וכי יש להחמיר בדינם של המורשעים בכך. לטענתו מתיאור העובדות ומהעובדה כי נאשם 2 החזיק בסכין בעת שדפק על דלת ביתו של המתלונן, עולה כי האירוע תוכנן. ב"כ המאשימה הוסיף כי נאשם 1 הוא המבצע העיקרי של האירוע, ואילו נאשם 2 הוא "מחולל האירוע, הוא זה שמסוכסך עם המתלונן ומאיים עליו בחודש ינואר, מגיע לדירה עם סכין ומיידה חפצים על הדירה". לטענתו נאשם 2 לא נרתע מתוצאות האירוע נשוא האישום הראשון, ולאחר מכן אף טלפן למתלוננת ואיים להמשיך ולנקוט באלימות.

באשר לנאשם 3 - הפנה ב"כ המאשימה לתרומתו לאירוע, בדרך של ידיו חפצים לעבר חלונות הבית, שכתוצאה מהם נשברו שניים מהם, וטען כי חלקו באירוע עולה לכדי שותפות בצוותא לכל ההתרחשויות שבו, לרבות למעשה הדקירה.

ב"כ המאשימה עמד על הפגיעה הקשה שנגמרה למתלונן כתוצאה מהדקירות, ועל כך שהאירוע עלול היה להסתיים בקטילת חייו. לדבריו חזרתם של הנאשמים לדירתו של המתלונן בתגובה להזמנתו, עולה כדי "גברתנות, בריונות, תת-תרבות עבריינית", וכי יוזמתו של המתלונן לקיים את המפגש אינה מקטינה מאחריותם של הנאשמים.

לאירועים שהתרחשו בו. השלושה נענו להזמנה לדו-קרב, ואף שבכל שלב באירוע היה בכוחם לחדול ממנו ולעשות שימוש ב"תחנות יציאה" שנקרו בדרכם, בחרו להמשיך בו.

לטענת המאשימה מתחם העונש ההולם למעשה שבו הורשע נאשם 1 עומד על 3 - 5.5 שנות מאסר בפועל; בעניינו של נאשם 2 עומד המתחם על 39 - 60 חודשי מאסר בפועל; ובעניינו של נאשם 3 עומד המתחם על חודשי מאסר אחדים שיכול שירוצו בעבודות שירות עד שנת מאסר. לטענתה מתחם העונש ההולם למעשה שבאישום השני, בשים לב לחומרתה הרבה של העבירה, עומד על מספר חודשי מאסר בפועל ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

את עונשו של נאשם 1 מבקשת המאשימה לקבוע בתחתית השליש העליון של המתחם, זאת בשים לב לכך שמהלך שיקומו מתאפיין ב"שבירת כלים" חוזרת ונשנית ו"בעשיית דין עצמית". לטענתה נסיבות חייו הקשות "אין קשורות" לאירועים שבהם הורשע. המאשימה מבקשת לתת משקל רב להרשעותיו הקודמות של נאשם 1 ולתקופות המאסר הממושכות שהוטלו עליו בגין. כמו כן מבקשת המאשימה להפעיל את המאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגדו במצטבר.

את עונשו של נאשם 2 מבקשת המאשימה לקבוע במרכזי המתחמים, וכן להפעיל בחפיפה חלקית את עונשי המאסר על תנאי התלויים ועומדים בעניינו, כך שבסה"כ יידון ל-44 חודשי מאסר בפועל.

כמו כן מבקשת המאשימה להטיל על הנאשמים מאסר על תנאי, ולחייב אותם בפיצוי למתלונן.

טיעוני הנאשמים

11. ב"כ נאשם 1 עמד על נסיבות חייו הקשות של מרשו ועל העזרה המועטה שקיבלה משפחתו מהרשויות לאחר האסון שפקד אותה. לטענתו מרשו ריצה בעבר עונשי מאסר בפועל - דבר שלא הרתיע אותו מביצוע עבירות נוספות, ועתה מגמת פניו לשיקום. לטענתו בפעם הראשונה בחייו מעוניין נאשם 1 בכנות במהלך שיקומי, זאת אמנם מתוך רצון להביא להפחתת תקופת מאסרו, אך לצד זאת גם מתוך רצון לחדול משימוש בסמים ולקיים אורח חיים נורמטיבי. הוא עמד על קשייו של נאשם 1 להשתלב בתהליך שיקום, וטען כי הציבור ייצא נשכר אם מרשו ייצא ממעגל הפשע והסמים. בנוגע לעבירות שבהן הורשע, הפנה ב"כ נאשם 1 להתנהגותם של המתלונן וחבריו וטען כי יש בה כדי להפחית מחומרת העבירה. הוא ביקש לקבוע כי מתחם העונש ההולם לעבירה שביצע מרשו עומד על 12 - 24 חודשי מאסר בפועל, ועתר לקביעת עונשו של מרשו בתחתית המתחם.

בדברו האחרון אמר נאשם 1 כי הוא משתמש בסמים מאז גיל 14, וכי עתה בחר בדרך השיקום. לדבריו בקהילה טיפולית שבה שהה עבד שעות ארוכות מידי יום, וכן "עבדתי על האגרסיביות שלי. למדתי איך להתנהג עם העולם... לפני כן הייתי קניבל. אני בא משכונת מצוקה ועולם של פשע. אני לא יודע להיות בן אדם. אני מגיל 6 במוסדות... אני לא יודע לקרוא ולכתוב... אני נקי כבר... ולא רוצה להיות עבריין".

12. ב"כ נאשם 2 טוען כי בגזירת הדין אין לתת משקל רב להתבטאויות מכוערות שהשמיע מרשו הנזכרות בכתב האישום המתוקן, שאין עולות כדי עבירה. באשר לאירוע העיקרי המתואר באישום הראשון, מפנה ב"כ נאשם 2 לכך ש"מחולל האירוע זה דווקא המתלונן, שהתקשר לנאשם 2 ואמר לו להגיע", ואשר המתין לו עם חבריו, שהצטיידו מבעוד מועד במפתח גלגלים. לטענתו האגרוף שהטיח המתלונן בנאשם 2 הוא שהוביל למעשה הדקירה. ב"כ נאשם 2 הוסיף וטען כי נאשם 1 לא הגיע לאירוע כשבידו סכין, אלא הצטייד בה בשלב שני לאחר שספג את האגרוף האמור, וכי נאשם 2 הצטייד בסכין רק בשלב שני - לאחר מעשה הדקירה. לטענתו מהתנהגותו של נאשם 2 ניתן להסיק כי לא היה נחוש לעשות שימוש בסכין, ולראיה - הסכין נלקחה מידו ללא קושי. ב"כ נאשם 2 מוסיף כי נאשם 2, כיתר בני משפחתו, עבר טראומה בעקבות רצח אחותו, וכי הרשויות לא סייעו בשיקום המשפחה, ומשכך על המדינה להושיט לו עתה עזרה בדרך של שילובו בתכנית שיקום.

ב"כ נאשם 2 ביקש להגיש כראיה בעניינו של המתלונן כתב אישום שהוגש לאחרונה לבית המשפט, שממנו עולה כי היה מעורב בעבירת אלימות. נוכח חוסר הרלוונטיות של אירוע זה לכתב האישום שלפנינו, ומאחר שבין הצדדים הוסכם לא להוסיף ולא לשנות עובדות שעליהן הוסכם בכתב האישום, איני רואה הצדקה לקבלת מסמך זה כראיה.

בסיכום דבריו, ביקש ב"כ נאשם 2 לקבוע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שבהן הורשע מרשו עומד על 12 - 24 חודשי מאסר בפועל, ועתר להטיל עליו מאסר בפועל שלא יעלה על משך תקופת מעצרו.

13. ב"כ נאשם 3 הפנה לעובדות כתב האישום המתוקן, שמהן עולה כי מרשו לא היה מעורב במעשה הדקירה. לטענתו מרשו הינו מבצע בצוותא בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שנטל חלק בקטטה, שבה הוא עצמו הותקף, ושבה לא עשה מעשה כלשהו. לדבריו לנאשם 3 לא הייתה מודעות לקיומה של סכין בידי חבריו. משכך מתחם העונש למעשה שבו הורשע עומד לטענתו על מאסר על תנאי עד מאסר בעבודות שירות, ובשל מעצרו בתיק זה יותר נסיבותיו יש להסתפק בתקופת מעצרו.

דיון והכרעה

14. חוב על סכום כסף בסך 100 ₪, הניע את נאשם 2 לפנות אל המתלונן ביום 28.2.2018 במילים חריפות ובאיומים לפגוע בו ובבני משפחתו. חמישה ימים לאחר מכן, משלא שולם החוב פנה נאשם 2 אל המתלונן בטלפון פעם נוספת, ובעקבות זאת הגיע בשעת לילה ביחד עם נאשם 3 לדירתו כשבידו סכין, ובתום דין ודברים עם המתלוננת השליך בצוותא עם נאשם 3 חפצים לעבר חלונות הדירה, אשר שניים מהם נופצו בשל כך. אירוע רדף אירוע, ובעקבות הביקור האמור בדירתו, טלפן המתלונן לנאשם 2 והזמין אותו לדירתו, כשבדירה ממתנים לו המתלונן וחבריו. הנאשמים נענו להזמנה, והגיעו לדירה בחברתו של אדם נוסף. בעת המפגש הכה המתלונן באגרופו בפניו של נאשם 1. בתגובה לכך הודיע נאשם 1 למתלונן "הרמת עלי יד אתה מת היום". נאשם 1 עזב את המקום לזמן מה, ושב כשבידו אולר מתקבע מסוג לדרמן. נאשם 1 הכריז פעם נוספת "אתה מת היום", ודקר את המתלונן פעמיים בחזה ופעם אחת בידו. בשלב זה נאשם 2 התקרב אל הנוכחים כשבידו סכין מטבח גדולה. בתום התגוששות הצליחו חבריו של המתלונן להוציא את הסכין מידיו.

כתוצאה מהדקירות נגרמו למתלונן שלושה פצעי דקירה כאמור לעיל, והוא פונה לבית החולים לקבלת טיפול. במהלך הקטטה נאשם 3 ניפץ שלושה בקבוקי בירה על מדרגות ביתו של המתלונן.

בסמוך לאחר האירוע טלפן נאשם 2 אל המתלוננת ואיים עליה כי מחר יתקיים "סיבוב שני".

כאמור לעיל נאשם 2 הפר את תנאי שחרורו בכך שעזב לשלושה וחצי חודשים את מקום מעצר הבית שבו היה נתון, וכן טלפן ביום 31.5.2018 אל המתלוננת וניסה להדיח אותה לשנות את הודעה שמסרה במסגרת אודות האירוע האמור.

15. אין להתעלם מתרומתו של המתלונן להתרחשותו של האירוע. מששמע המתלונן על ביקורם של נאשמים 2 ו-3 בדירתו וניפוצ חלונותיה על ידם, הזמין המתלונן את נאשם 2 לשוב לדירתו ובכך חידש את העימות. כאמור מיד בראשיתו של המפגש הכה המתלונן באגרופו בפניו של נאשם 1. בהתנהגותו של המתלונן יש כדי למעט במידת מה מחומרת התנהגותם של הנאשמים. ואולם אף לאחר שעובדה זו נלקחת בחשבון, חומרתם של מעשי הנאשמים בעינה עומדת.

16. שימוש ב אלימות כדרך לפתרון סכסוך שהתגלע בין צדדים יריבים ראוי לכל גינוי. נורמה שכזו פוגעת באושיות החברה ומאיימת על הביטחון האישי של חבריה. מעשי אלימות מהסוג שבו נקטו הנאשמים, ובמיוחד מעשיו של נאשם 1, עלולים להסתיים בפגיעה אנושה בבריאותו של קורבנותיהם ואף בנטילת חייהם.

בע"פ 759/16 ג'בארין נ' מדינת ישראל (13.6.2016) קבע בית המשפט העליון:

"בית משפט זה עמד לא אחת על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם אלימות החותרת תחת זכותו של אדם לשלמות גופו... וכן על הצורך להרתיע את הפונים לפתרון סכסוכים בכוח הזרוע באמצעות השתת עונשים הולמים ומשמעותיים. זאת במטרה להעביר את המסר כי החברה אינה סובלנית להתנהגויות מסוג זה...".

דברים אלה יפים לענייננו. כדי להלום את התנהגותם של הנאשמים ולהרתיע אותם ואחרים מלנקוט בדרך זו יש להטיל עליהם עונש מכביד.

העונש המרבי הקבוע בצידה של עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות עומד על 14 שנות מאסר. ב"כ הנאשמים הפנו בטיעוניהם לפסיקה שבגדרה הוטלו עונשי מאסר לתקופות קצרות ואף עונש של מאסר בעבודות שירות בגין עבירה זו. לצידם של פסקי דין אלה, הפנתה המאשימה לפסיקת בית המשפט העליון בשורה של תיקים, שבהם נגזרו על המורשעים בעבירה זו עונשי מאסר למשך שנים אחדות. בע"פ 8597/07 זועבי נ' מדינת ישראל (15.1.08) התייחס בית המשפט העליון למגוון הענישה הקיים בעבירות אלה:

"אכן, ניתן למצוא פסיקה מגוונים שונים בעבירת דקירה, והדבר מעוגן בנסיבות המקרה, חומרת הפגיעה, בגילו ובעברו של הנאשם וכיוצא באלה. לא נתיימר לומר כי הושגה 'אחידות'; אחידות של ממש אינה אפשרית כמובן, שהרי אין תיק דומה למשנהו. ואולם, יש בסופו של יום מגמה ברורה בפסיקתו של בית משפט זה, והיא נובעת מצרכי הזמן והמקום: לתרום אותה תרומה שיכול בית המשפט להרים למאבק בתופעת הסכינאות, מעין מכת מדינה, על ידי יחס מחמיר".

מגמת ההחמרה הנזכרת בפסק דין זה, מחייבת הטלת עונשי מאסר ממושכים בגין גרימת חבלה חמורה בדרך של נעיצת סכין בגופו של אדם. כאמור בעניין שלפנינו, לאחר שהכריז "אתה מת היום", דקר נאשם 1 את המתלונן שלוש פעמים - דקירה אחת בבית החזה בצד שמאל ודקירה שניה בבית החזה בצד ימין. בעת שניסה לדקור אותו בשלישית הגן המתלונן על גופו באמצעות ידו הימנית ובשל כך דקר אותו נאשם 1 גם בזרועו. דקירות חוזרות ונשנות אלה במקום רגיש בגופו של המתלונן, שנעשו באופן מתוכנן, לאחר שהנאשם עזב את המקום ושב אליו כשבידו הסכין האמורה, מצדיקות ענישה מחמירה.

בע"פ 6326/10 טוויל נ' מדינת ישראל (16.5.11); ע"פ 935/14 אוסטרוביץ נ' מדינת ישראל (30.11.14); ע"פ 9928/16 טהה נ' מדינת ישראל (24.1.18); ע"פ 6384/12 גיון נ' מדינת ישראל (6.5.13); וע"פ 4631/13 מדינת ישראל נ' כרים ואח' (25.2.14) נגזרו עונשי מאסר בפועל למשך שלוש עד ארבע שנות מאסר, בגין אירועי דקירה שנסיבותיהם דומות ואף חמורות פחות מהמעשה שלפנינו.

נוכח האמור לעיל מתחם העונש ההולם למעשיו של נאשם 1 עומד על 3 - 5 שנות מאסר בפועל.

17. אף שנאשם 2 הורשע בדקירתו של המתלונן בדרך של ביצוע בצוותא עם נאשם 1 אין להתעלם מכך שחומרת מעשיו פחותה מזו של אחיו בנוגע לאירוע זה. עם זאת, בשונה מנאשם 1, נאשם 2 הורשע ברצף של עבירות איומים, אלימות ונשיאת סכין, שלהם נוספות עבירות הדחה בחקירה והפרה חמורה של הוראה חוקית כאמור לעיל. מתחם העונש ההולם למכלול העבירות שעבר נאשם 2 עומד על 2 - 4 שנות מאסר בפועל.

18. כאמור נאשם 3 הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, שהעונש המרבי הקבוע בצידה שש שנות מאסר. נסיבות האירוע מפורטות לעיל. ראשיתם בהגעתו של נאשם 3 בצוותא עם נאשם 2 לביתו של המתלונן בשעת לילה מאוחרת, כשבידו של נאשם 2 סכין, וידי אבנים על חלונות הדירה, דבר שגרם לניפוצם של שניים מהם. סופו של האירוע בהגעתו של נאשם 3 בצוותא עם נאשם 2 ועם אדם נוסף לדירת המתלונן, לאחר שזה הזמין את נאשם 2 למקום. במהלך אירוע זה דקר נאשם 1 את המתלונן כאמור לעיל, ובתום האירוע ניפץ נאשם 3 בקבקי בירה על מדרגות הסמוכות לבית.

מעשיו של נאשם 3 פחותים בחומרתם במידה ממשית ממעשיהם של נאשמים 1 ו-2. עם זאת נאשם 3 הורשע על פי הודאתו בביצוע בצוותא של עבירת התקיפה בנסיבות מחמירות, ולכך יש לתת משקל. נוכח כל האמור לעיל מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 3 עומד על חודשי מאסר אחדים שיכול וירוצו בעבודות שירות עד שמונה חודשי

מאסר בפועל.

19. נאשם 1 יליד 1990, רווק ואב לשניים. בין השנים 2007 - 2017 צבר לחובתו שש הרשעות בגין עבירות אלימות, סמים ורכוש, שבגין נדון שלוש פעמים לעונשי מאסר בפועל לתקופות ממושכות. בתוך כך ביום 24.12.2014 נדון נאשם 1 בת"פ (שלום י-ם) 14933-11-14 ל-20 חודשי מאסר בפועל וכן ל-4 חודשי מאסר על תנאי בגין עבירות אלימות לרבות איומים, שהינו בר-הפעלה בתיק זה. כמו כן בת"פ (שלום טבריה) 14942-10-16 הוטל על נאשם 1 מאסר על תנאי בר-הפעלה בתיק זה, של ארבעה חודשים בגין עבירת איומים.

בקביעת עונשו של נאשם 1 יש לתת משקל למסכת חייו הקשה כמתואר לעיל. מתסקיר שירות המבחן ומדבריו בבית המשפט עולה כי עוד בטרם האסון האמור שפקד את משפחתו, כשהיה כבן 14, נהג נאשם 1 להשתמש בחומרים ממכרים ונשר מלימודיו בטרם רכש מיומנויות בקריאה ובכתיבה.

מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו עולה, כי נאשם 1 לוקח אחריות חלקית על מעשיו. מאמציו להיגמל מחומרים ממכרים נתקלים בקשיים, והצלחתו בכך חלקית. עם זאת אין להתעלם מכך שלראשונה בחייו עושה נאשם 1 מאמץ לצאת ממעגל הפשע, להיגמל מצריכת סמים מסוכנים, להשתלב בעבודה ולסגל לעצמו אורח חיים נורמטיבי. מגמה זו מבורכת ויש לקוות כי נאשם 1 יגייס את כל כוחותיו על מנת להתמיד בכך. בנוסף לכך לזכותו של נאשם 1 יש לזקוף את הודאתו, וכן את תקופת שהותו בקהילה טיפולית במסגרת תנאי השחרור שנקבעו לו בתיק זה.

כאמור לעיל שירות המבחן ביקש לדחות את גזר הדין על מנת לאפשר לנאשם 1 להשתלב בתכנית טיפולית מחוץ לכותלי הכלא. בקשה זו דינה להידחות, נוכח העבירות שבהן הורשע הנאשם, הנמצאות ברף הגבוה של עבירות האלימות, ובשל הרשעותיו הקודמות.

נוכח מכלול הנסיבות המפורטות לעיל, ובעיקר נוכח מאמצי השיקום כמתואר לעיל, נכון לקבוע את עונשו של נאשם 1 במרכז מתחם העונש ההולם.

20. בעניינו של נאשם 2 - הרשעותיו הקודמות מכבידות פחות, ולמעט מאסר קצר שריצה בגין אחד התיקים, לא הוטל עליו עד כה עונש מאסר בפועל לתקופה משמעותית. לזכותו של נאשם 2 יש לזקוף את הודאתו, וכן להביא בחשבון גם בעניינו את האסון שפקד את משפחתו. מהצד השני נאשם 2 לא ביקש להורות על הכנת תסקיר משירות המבחן בעניינו, ומשכך אין לפני המלצה טיפולית ממוסדת בעניינו, למעט המלצה כללית הנזכרת בחוות הדעת שהוגשה מטעמו. נוכח האמור לעיל נכון לקבוע את עונשו של נאשם 2 במרכז מתחם העונש ההולם.

21. באשר לנאשם 3 - אין בעברו הרשעות. נאשם 3 הודה בעבירה ובכך לקח אחריות, ואף הביע בבית המשפט את צערו על חלקו בה. משכך יש למקם את עונשו בתחתית מתחם העונש ההולם. משנמנע נאשם 3 להתייבב לפני הממונה על עבודות שירות, אין מנוס מלגזור את עונשו למאסר ממש.

22. דינו של נאשם 1 נגזר כלהלן:

ארבע שנות מאסר בפועל. מופעל עונש מאסר על תנאי של ארבעה חודשים שהוטל עליו בת"פ (שלום ים) 4933-11-14, וכן מופעל עונש מאסר על תנאי של ארבעה חודשים שהוטל עליו בת"פ (שלום טבריה) 14942-10-16. עונשי המאסר על תנאי האמורים מופעלים חלקם במצטבר לעונש המאסר בפועל, באופן שבסך הכל ירצה נאשם 1 מאסר בפועל של ארבע שנים וחודשיים, זאת בניכוי תקופת מעצרו בתיק זה - 11.1.18 עד 3.4.18. לריצוי עונש המאסר יתייצב נאשם 1 בבית המעצר "ניצן" שבמתחם כלא איילון, ביום 1.6.2019.

מאסר על תנאי של שמונה חודשים לשלוש שנים, בגין עבירת אלימות מסוג פשע.

פיצוי למתלונן בסך 25,000 ₪, שישולם באמצעות קופת בית המשפט עד יום 1.6.2019.

23. דינו של נאשם 2 נגזר כלהלן:

שלוש שנות מאסר בפועל. מופעל מאסר על תנאי של חודשיים שהוטל עליו בת"פ (שלום בית שמש) 10628-02-15; כמו כן מופעל מאסר על תנאי של שלושה חודשים שהוטל עליו בת"פ (שלום ים) 5065-01-15. עונשי המאסר על תנאי האמורים מופעלים חלקם במצטבר לעונש המאסר בפועל, באופן שבסך הכל ירצה נאשם 2 מאסר בפועל של שלוש שנים וחמישה חודשים, זאת בניכוי ימי מעצרו בתיק זה - 5.1.18 עד 5.6.18 וכן 3.10.18 עד מועד גזר הדין.

מאסר על תנאי של ארבעה חודשים לשלוש שנים, בגין עבירת אלימות מסוג פשע.

פיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪, שישולם באמצעות קופת בית המשפט עד יום 1.6.2019.

24. דינו של נאשם 3 נגזר כלהלן:

שלושה חודשי מאסר בפועל, בניכוי 37 ימי מעצרו בתיק זה (כמפורט בעמ' 41 לפרוטוקול מיום 10.2.2019). לריצוי עונש המאסר יתייצב נאשם 3 בבית המעצר "ניצן" שבמתחם כלא איילון, ביום 1.6.2019.

שלושה חודשי מאסר על תנאי לשלוש שנים, בגין עבירת אלימות מסוג פשע.

זכות ערעור על פסק הדין תוך 45 ימים.

עותק גזר הדין יישלח לשירות המבחן למבוגרים.

הפרקליטות תודיע למתלונן על גזר הדין ותמסור את פרטיו למזכירות בית המשפט לשם קבלת הפיצוי.

ניתנה והודעה היום, כ"ד באדר ב' תשע"ט, 31/03/2019, במעמד הנוכחים.

אלי אברבנאל, שופט